

Te *pogreške* treba *ispraviti* da bi se njihova pismenost (koja je loša) *popravila*. Možemo dakle govoriti o *popravku* pismenosti, ali samo o *ispravkama* grešaka. Zato ćemo pravilno postupiti ako i dalje budemo *vršili ispravke* pismenih zadaća.

Isto bi tako, mislim, trebalo *vršiti ispravke* stamparskih grešaka, a ne *popravke*, kako se to u praksi ustalilo.

Milan Šipka

»NEVINO OSUĐEN«

»Ja sam ubica svoga muža, a ne moj brat«, izjavila je — kako piše u »Politici« od 12. jula 1958. — Leposava Rakovac, čiji brat Mihajlo Krnjčević jedanaest godina leži u zatvoru »nevinno osuđen usled lažnog svedočanstva njene dece«.

Neugodno nas se doimaju ovakve vijesti, jer nam pokazuju da među ljudima još i danas vladaju zvjerski odnosi, gdje se ličnog opstanka radi ne šteti ni najbliži ni najrođeniji. U slučaju o kome nas obavještava »Politika«, jedna je žena ubila muža i za to ubistvo optužila svoga rođenog brata. Ona je dakle kriva što je izvršila težak zločin i što je zbog toga zločina njen brat, potpuno nevin i nedužan, na pravdi boga — kako bi rekli naši Krajšnici — robijao punih jedanaest godina.

Iz citirane rečenice međutim, kad bi se ona gramatički tumačila, ne bi se moglo tako zaključiti. Po onome kako je rečeno za žalosnu sudbinu Mihajla Krnjčevića kriv je sud, jer ga je »nevinno« osudio. Tamo stoji da je taj čovjek »nevinno osuđen«.

Riječ *nevinno* odnosi se ovdje na suđenje, a ne na čovjeka koji je osuđen. To je prilog koji u ovoj rečenici služi kao na-

činska odredba. Poznato je da prilozi ne stoje uz imenice, pa je tako i u ovom slučaju.

Ako se željelo reći da je Mihajlo Krnjčević bio nevin čovjek, pa je i pored toga proglašen krivcem i osuđen zato što su ga sestrići lažno optuživali, moglo se napisati: *osuđen nevin, nevin osuđen*, ili — u senzacionalnom tonu — *nevin čovjek osuđen za teško (zvjersko) umorstvo*.

Nije bilo potrebno čak ni to. Dovoljno bi bilo da smo pročitali kako je brat Leposave Rakovac »osuđen usled *lažnog svedočenja* njene dece«, pa bismo shvatili da je osuđeni bio nevin. Kad se osuda donosi na osnovu lažnog svjedočenja, možemo logički zaključiti da je tom osudom pogođen nevin čovjek. Uostalom, o tome nam govori i priznanje pravog ubice, navedeno u početku iste rečenice, pa se nije moralo posebno isticati da je jadni Mihajlo »nevinno osuđen«.

Slučaj »nevinno osuđenog« čovjeka zanimljiv je dakle i s gramatičkog gledišta. On nam govori o jezičkom nemaru u našoj štampi, za kojom ne zaostaje mnogo ni sedma umjetnost. Svi se još dobro sjećamo jednog stranog filma koji se u našim kinematografima prikazivao pod naslovom »Nevinno osuđen«. Već sam pokazao u čemu je tu greška, pa to ne bih htio da ponavljam. Samo ću dodati još ovo: Filmski radnici, koji se znaju narugati pretjeranom čistunstvu nekih naših filologa (sjetimo se starog profesora iz filma »H—8«!), nemaju pravo da se potcjenjivački odnose prema kulturi našeg književnog jezika, to više što je njihova umjetnost (kad je umjetnost, a ne biznis) poezija slike i — dijaloga.

Milan Šipka

OSVRTI

ZBORNİK U ČAST STJEPANA IVŠIĆA
Hrvatsko filološko društvo, Zagreb 1963.

U početku mjeseca svibnja izašao je iz štampe u izdanju Hrvatskog filološkog društva u Zagrebu »Zbornik u čast Stjepana

Ivšića«, omašna knjiga sa 423 strane naučnih radova uglednih slavističkih učenjaka iz slavenskih i neslavenskih zemalja. Taj je Zbornik bio zamišljen kao znak pažnje Hrvatskog filološkog društva uglednom naučnom radniku, sveuč. profesoru dru Stje-